

RỪNG XANH... ...MÀU ĐỎ!

ĐỖ VĂN LÂM

SỐ 2 - GIẢI 2 XU

<https://tieulun.hopto.org>

Lan-Hoa vừa buông tiếng bi thương, thì bọn cung thủ đã đâm Đa-Vân đến trước mặt chủ tướng Sao-Lô.

Trông thấy Đa-Vân, Lan-Hoa rứa rĩ như lên cung đàn nào nuốt, tuyệt - diệu, du dương. .

— Đa-Vân ! Đa-Vân anh ! vì em . . . vì em mà đời anh phải sống gió dập vùi, thương ôi ! . .

Đa-Vân nghe Lan-Hoa bằng cặp mắt say sưa, mộng ảo, rồi mỉm cười...oái mỉm cười như ngụ ý một ý - nghĩa sâu - xa : hi sinh cho ái - tình...hi - sinh cho diêm - sắc, kiêu - dung ! . .

A ! ha ha ! tiếng cười nhạt nhéo nửa miệng của Voong-Pao có vẻ căm tức vô cùng... Rồi Voong-Pao măm môi, chẹn mắt, nhìn Đa-Vân, nói lớn :

— Cho nó lên vạc dầu đi thôi !

Nghe tiếng thô bỉ, lỗ - mắng của Voong-Pao, Đa-Vân lông lộn muốn nhảy sông vào bóp lấy cổ họng tên khốn nạn ấy. Song một thân cô-dộc chẳng chồng lại được sao bao nhiêu

bắp tay gang thép của bọn mán Sao-Lô.

Lập tức Đa-Vân bị chói gập đánh khịu giắc ngược đầu xuống đất. Rồi bọn mán thông lọng giấy kéo ngược chàng lên sà - nhà, lại giòng xuống từ từ lơ lửng trên vạc dầu đang cuốn cuộn sôi lên sùng sục.

Khi bọn mán đã buộc chặt đầu giấy vào cột nhà liền theo lệnh mang lồng chuột bạch ra bôi mỡ vào chung quanh giấy cho chuột nhâm,.. đến khi giấy đứt là Đa-Vân sa vào vạc dầu..

Đàn chuột bắt đầu nhâm giấy. .

Bọn mán cũng bắt đầu nháy chung quanh vạc dầu, điệu bộ lơ lửng, hoan hỷ vui vẻ...

Chuột nhâm gần đứt giấy... Đa-Vân sắp bỏ mạng trong vạc dầu...

Đứng trước thềm cánh đau đớn của Đa-Vân, chủ tướng Sao-Lô và Voong-Pao cười thích lây làm khoái trí lắm !

Tiếng thét vang của Lan-Hoa bỗng rập trời...

Voong - Pao và chủ tướng Sao - Lô, bọn mán đều quay

đầu cá lại, im phăng - phắc nhìn Lan-Hoa...

Lan-Hoa giờ giao găm vào cổ, mà nàng đã thủ từ lâu, nói lớn :

— Dường - phụ thực mà thương con thì lập tức truyền lệnh hạ Đa-Vân xuống nhược không chàng mà chết, con đây cũng xin tự - sát chết theo chàng...

Chủ tướng thấy Lan Hoa cầm giao có vẻ quả quyết liên đầu dục :

— Nếu ta tha cho chàng, con phải vui lòng mà yêu Voong Pao nhé !

— Vâng ! con xin vui lòng !...

— Chủ tướng liên cất tiếng chuyển lệnh :

— Bọn cung thủ mau lên hạ Đa-Vân xuống.

Cái giây vừa sắp bắt đứt đôi, may thay ! bọn mán nhanh tay nắm ngay được đầu giây, hạ Đa-Vân xuống.

Chủ tướng lại nói :

— Thế bây giờ, Lan - Hoa con ! quảng giao đi, ta sẽ tha bổng cho chàng.

Lan-Hoa tự biết dường-phụ đã hứa lời, bao giờ cũng giữ

chọn lời, nên quảng giao đi

— Voong-Pao con ! bây giờ là lúc con được tự do ôm lấy Lan-Hoa để ta làm lễ thân nghinh và để Đa-Vân chứng kiên cuộc hôn nhân của hai con.

Voong-Pao liền bước nắm lấy tay ngà ngọc của Lan-Hoa, Lan - Hoa định rẩy rủa phản - kháng, nhưng hai tay dần như đồng của Voong-Pao đã nắm chặt lấy tay của nàng, ôm sát vào ngực, đặt mồm thỏ-bí trên làn tóc mây phoir phoir của Lan-Hoa. Lúc ấy, Lan - Hoa nghiêng rắng cầm hờn như muốn cắn nát buống gan của Voong-Pao...

Đa-vân thấy vậy, đánh chĩa khuất-phục cấm-dặc, cúi đầu nhìn xuống, đau - đớn lạnh-lùng...

Voong-Pao đang ôm chặt lấy tâm mình vàng của Lan-Hoa, chủ tướng chuyển lệnh giao cho Đa - Ván một con giao trường, đoạn dắt đuôi chàng ra khỏi lầu Bích-Nga..

...Đa - Ván một mình lừng thừng xuống dỗi...tập...tĩnh như điên, thỉnh thoảng thốt

lên một tiếng thở dài thâm đăm...

Xuông tới chân đồi, Đa-Vân liền leo-chèo lên một cây mọc-thạch cao chót vót đột-khởi lên từng cây rậm rạp um-tùm. Rồi ngồi yên lặng đưa mắt lơ dờ về phía lầu « Bích-Nga » giờ tay vấy tựa đưa trẻ ngây thơ, chồm lại khẽ gọi bằng tiếng buồn rầu thiết-tha.. Lan-Hoa !.. Ôi... Lan-Hoa !...

Hướng ứng bên tai chẳng họa chẳng chỉ có tiếng lá rì-rầm, cô-tịch... tiếng chim rừng thê-thảm, náo-nùng... tiếng suối nhẹ xa đưa, róc-rách nhẹ xa đưa...

Và bức tranh thiên-nhiên tuy có vẻ đẹp dễ mê hồn của một đêm trăng trong-trẻo ở nơi suối rừng hiu-quạnh... Nhưng cái cảnh đẹp tráng-quan hùng-vĩ của đêm rừng cảm-hóa sao được tâm linh-hồn của Đa-Vân... tâm linh-hồn đang đầy-séo tan nát một ý nghĩa chán-nản mà... chua-cay, ngấy ngấy, nâu - nung vì một môi tình... tình-ái với Lan-Hoa... Hình-ảnh [Lan - Hoa] vụt [hiển-

hiện trong tâm-trí chẳng một cách say-sưa, đắm-đuối...

Ngoài ra cảnh đẹp chỉ là hư-vô, huyền-ảo mịt-mù như một làn sương trắng lan khắp bề cả mệnh-mang...

Một làn gió mạnh ào - ào rung - chuyển đàn cây, chẳng chợt tỉnh giấc mơ, vụt cảm thấy lạnh tới cõi lòng...

Tiếp đây tiếng cú cảm canh tiếng lạc - điệu làm cho cảnh thêm ghê rợn, hãi - hùng... Nhưng đối với Đa-Vân, chẳng lại cho là tiếng gọi của Thần ái-tình trong cõi xa-xăm... Rồi bao nhiêu niềm đau khổ, nỗi lòng buồn, bao nhiêu ý-nghĩa không đầu như tiêu-tán bay đi... Chẳng vụt cảm thấy linh-hồn man-mác một tư tưởng mãnh-liệt mà hùng hồn...

— « Phải chiến mà thắng, cướp mà lấy !... »

Thì kìa ! một sự tình cờ đưa đến. Một cái bóng đàn bà uyển chuyển đang rào bước ở trên đồi đi xuống...

Tương là Lan-Hoa, Đa-Vân cảm thấy tâm lòng khoan khoái vui-sướng, gọi lớn !

— Lan-Hoa ! Lan-Hoa !...

Người thiếu-nữ nghe thấy tiếng gọi ngơ ngác nhn...

Đa-Vân liền chèo vôi, đu mình xuống...chạy lại nhưng người thiếu-nữ đó lại là Tchi-Lan, liễu hoàn của Lan-Hoa.

Trông thấy Đa-Vân, Tchi-Lan tươi cười nói : — Tôi biết thế nào ông cũng còn vơ-vẩn ở đây...

Đa-Vân cướp lời :

Cô ra đây chủ tâm giúp tôi việc gì hân ?

— Vâng! chính thế, tôi cùng cô Lan-Hoa tôi bàn-bạc suốt đêm qua tìm cách để cứu ông và cô tôi phó thác một khi ông đã ra khỏi lâu « Bích - Nga » phải đón tìm ông, để dẫn đường đưa ông đến chỗ cây xối giáp cửa hang « Mộng - Tháo » trông về phía hữu ngọn Cò-Sơn...

— Thế còn cô Lan-Hoa thì sao ? và đến hang « Mộng - Tháo » để làm gì ?

— Đêm nay đón giầu thì tôi mai mới về tới vùng Xiêng - Lao, chỗ ở hùng - cứ của Voong-Pao... Rồi cô tôi hết sức tìm cách thoát thân, đoạn xuyên qua vùng Xiêng - Lao

sang hang « Mộng - Tháo » chẳng cách xa là mấy.

— Thế từ đây tới cây xối, cửa hang « Mộng-Tháo » độ chừng bao giờ sẽ tới nơi ?

— Chừng đêm mai...

— Nhưng tôi xem sức cô yếu lắm, chẳng hay cô có gắng sức đi được không ?

Thực ra Tchi - Lan tự biết mình sức yếu, không quen nổi gian-lao, nhưng muốn hi sinh vì phận-sự, đi đến - đến tươi-cười trả lời :

— Xin ông cứ yên tâm, tôi vui lòng có thể đi được, đi cho tới đích !..

Tiếng đàn, tiếng địch, ở phía lâu « Bích-Nga » bỗng dưng đưa vắng-vắng êm du réo-rắt, tuyệt vời, vọng vào khoảng vô cùng huyền - bí như du - cảm lòng ai,..

Tchi-Lan lên tiếng :

— Đó là tiếng đàn địch hòa thành khúc nhạc du - dương tiễn Lan - Hoa về nhà chồng đó. Thôi tôi với ông hãy vào tạm đứng ẩn nấp sau bụi cây rậm rạp kia kéo bọn chúng trông thấy tất nguy khốn cả hai,

Nói đoạn Tehi-Lan, Đa-Vân kéo nhau vào bụi cây để lánh mình...

Khúc nhạc càng nghe càng rõ rệt...càng trầm bổng tuyệt diệu, nhỏ to ề ề đi...

Một đàn voi tiên cô giấu ở trên đôi thông dong di cuồng.

Khi đi qua bụi rậm chỗ Đa-Vân và Tehi-Lan ẩn nấp, Đa-Vân nhận rõ dưới ánh trăng trong, con đi đầu là con của Voong - Pao cưỡi. Voong-Pao ngồi có vẻ lắt léo lắm, đôi mắt mờ mịt như đang đuổi một giấc mộng đen sập bầy trước mắt.

Con voi thứ hai lại là con voi Lồ Lồ của Lan-Hoa đã cứu Đa-Vân trong khi chàng bị con hổ đuổi trên cầu Ngang của giồng suối Ngọt-Trang-Sơn.

Trên mình con voi Lồ-Lồ có đan thành một cái nhà lầu nhỏ bé xinh xinh kết hoa sặc sỡ, chói lọi dưới ánh trăng trong. Trong đó, Lan-Hoa đang ngồi nét mặt buồn thắm vô ngần...

Con Mĩ-hua Sao-Sao cũng theo Lan-Hoa, tập tành bên mình con voi Lồ-Lồ và cơ chừng thấy chú nó buồn nên

cũng tỏ vẻ ủ rũ buồn thiu để chia buồn cùng chủ nó.

Trông thấy Lan-Hoa, Đa-Vân cảm thấy trái tim hồi hộp rung động, tình đời lại chan chứa vào rạt, thương xót... thương xót thay cho Lan-Hoa rồi đây chẳng hay có thoát khỏi tay khôn nạn Voong - Pao không? Cảm động chàng định cất tiếng gọi Lan-Hoa để biểu lộ chút tình thương, yêu...

Nhưng Tehi-Lan nhanh tay giờ bịt lấy mồm chàng không cho kêu... Thì tiếp đây mây con voi theo sau đã tiên lên, trên mình chứa đầy những vật dụng, lương thảo...

Con voi đi cuối là con voi chuyên đi cho bọn mán Man-Ngao cùng nhau đánh đàn địch hòa điệu với khúc nhạc thiên nhiên cứ rừ rừ khuya đêm trăng...

Đàn voi đã đi xa...

Văng vẳng tiếng đàn địch vẫn xa đưa...

Rối lạng hần...

Hừng ửng bên tai Tehi-Lan và Đa-Vân hòa chẳng lại chỉ có tiếng lá rì - rầm. cô tịch... tiếng chim thê - thắm uào

nùng...tiếng suối róc-rách bên khe...

Khúc nhạc thiên-nhiên tuy có vẻ ai oán thể lương... Nhưng lại có mãnh lực thiêng liêng như sui đục chàng:

—«Phải chiến mà thắng, cướp mà lấy !...»

Đa-Vân vụt thấy ngực thở mạnh, gân thịt đều hoạt động, năng lực phần đầu xung lên, chàng tưởng trên đời không còn trở-lực gì mạnh mẽ mà ngăn nổi sức tiên thủ của chàng. Rồi chàng quá quyết nói : —Tchi - Lan ! Mau kíp !

Cô phải theo tôi để cứu nàng.

—Ông chờ nóng mà hóng việc, và lại một mình ông, tôi quyết không tài nào mà cứu nổi cô tôi được. Xin ông cứ yên lòng, bây giờ tôi với ông cứ việc đến hang «Mộng-Thảo» thể nào cũng gặp cô tôi ngay đêm mai vì cô tôi có cách riêng thoát thân,

Lan-Hoa có cách gì vậy ?

Chính tôi hỏi cô tôi, cô cũng chỉ mỉm cười, cái mỉm cười của cô tôi đặc trứ lắm !

Nghe Tchi-Lan nói Đa-Vân đã hồi hộp, và nói to âu dịu-

tan đi như âm khí chôn hang sâu hể chút ánh dương...

Đa-Vân Tchi-Lan, sột sắng cùng nhau đi đến hang Mộng-Thảo.

Con đường mà Đa-Vân, Tchi-Lan đi cứ ngoằng ngoèo uốn-khuếch...giải ánh trăng trong. Giữa đêm rừng đầu hiu...quạnh quẽ...chim từ-quy ra rả, rún kêu nội cỏ...gió chuyển dần cây. Đó đây, một vài góc thông gầy guộc xòa đều rên-rỉ...Xa xa mây khóm cây lẩn trong sương lạnh như lũ quí hính ma định gieo sự hãi-hùng kinh-khủng cho kẻ yêu linh-hồn. Phánh-phạch, những con giời-giời to lớn sù sì trúi-trúi, đập cánh bay ra lại lẩn vào đám cây rậm xanh, thấp thoáng như những ý nghĩa tôi tìm hiện ra rồi biến mất của khách mơ màng...

Bóng trăng, lúc ấy, lủ lờ...

Một làn mây đen bay qua...cánh vút chĩa đâm vào nơi nặng nề u-uất.

Đa-Vân Tchi-Lan vẫn tiến bước...luôn luôn vấp phải những vật gì đen tối, cánh khô, cây đổ, có khi trượt ngã

vùng trời đầy lại tiên bước đi ngay...

Làn mây đen bay khỏi mặt trăng, lại trả lại cho mặt trăng mảnh gương trong suốt.

Giữa đêm rừng đìu hiu quạnh-quẽ... chim tịch-quy vẫn ra rả... rún kêu nội cổ, gió chuyển dần cây, tí tách tiếng lá rơi, tiếng lá vàng rơi... như hòa một âm điệu tha thiết cầu khẩn chút tình yêu...

Thì kia! thôi nguy! một bọn năm thằng mán có vẻ hung-tàn cầm giao nhảy số trong bụi cỏ tàng-ra chặn lấy đường, thét lớn:

— Muốn sống thì hai tên kia đứng lại.

Đa-Vân thấy thê liên rút con giao trường mà chàng dắt bên mình, mỉm cười nói:

— Chúng bay muốn nếm lưỡi dao này thì lại đây.

Bọn mán sông sáo chạy lại hô lớn, chúng ta phải quyết-thắng giết chết tươi tên này và bắt sống lấy con kia trông có vẻ hữu-duyên lắm.

Đa-Vân gạt Tchi-Lan về phía sau, rồi văng con giao lên không. Một đạo hào quang

sáng ngời lấp lánh dưới ánh trăng trong bao bọc lấy mình chàng... Ngon giao của chàng chạm vào tên mán nào là tên mán ấy không kịp thở. Không đầy một phút, ba tên mán chết tươi nằm sóng sượt, còn hai tên bỏ chạy...

Đa-Vân liền giắt tay Tchi-Lan chạy miết thính thoảng ngoảnh mặt lại e bọn chúng phục-thù kéo thêm người đuổi theo... Nhưng chạy được một hồi lâu, không thấy gì, Đa-Vân Tchi-Lan mới vững dạ. Rồi cùng nhau ngồi trên một gòc thông già cho đỡ mệt. Là vì từ này, vừa chạy vừa hết sức đi nhanh không kịp thở, không kịp cùng nhau nói một câu nào...

Tchi-Lan đặt gói lương-thực bên mình giờ ra cùng Đa-Vân vừa ăn vừa nói chuyện và để ngắm cảnh bình-minh nơi rừng thẳm

Về phía đối xa xa... Mặt trời thu hé mặt như thẹn thò xấu hổ ném lên những luống ánh hồng tung tóe nhưng dịu dàng, phá tán bức màn sương tựa tấm màn sô phủ kín linh hồn người bạc mệnh. Mà núi

rừng xanh-ngất tằm gọi dưới ánh vàng buổi sớm đã biến toàn một màu hoa thiên-lý...

«... Quắc...oắc oắc...!»
Đàn chim ô-thước cất tiếng kêu tan hoang, đập cánh bay... bay về phía mặt-mù xa thẳm để đi kiếm mồi buổi sớm như nhắc cho Tchi-Lan những ý-nghĩa tồi đen như - nhuộm, những tiếng ghê rợn của bọn mán hồi này định hành-hung bắt cóc nòng để mưu cuộc dục-vọng, mây - mưa... Rồi nắng cất tiếng thỏ thẻ dễ thương:

— Ông Đa-Vân! Tôi nghĩ đến bọn mán tán-bạo hồi này mà tôi ghê rợn quá. Mà tôi cảm phục tài nghệ, can-dảm của ông quá, nếu không thần tôi đã ra thân hoa tán mai tạ, ô-nhục còn đau tâm lòng trong sạch băng tuyết nữa.

Câu nói ấy không ngờ lại chuyên chú nhắc cho Đa-Vân những cảm-giác của những cô thiếu-nữ khi còn lạc lõng trong rừng hoang-rậm cổ-thời bị ức - hiếp dâm-ô...má bùi-người thương - cảm, Rồi lẩm-bẩm nói :

— Những quân tàn - ngược

khôn-nạn... đáng chết là phải,

«... Quắc... oắc oắc...!»
Đàn chim ô-thước vẫn cất tiếng kêu tan-hoang, đập cánh bay... bay về phía mặt mù xa thẳm lại như nhắc cho Đa-Vân Tchi-Lan rằng đường đi còn dài... dài lắm! Vậy, đi đi thôi! Đi!

Đa-Vân Tchi-Lan đứng giây rảo bước đi... Rồi theo con đường hươu chạy, lồm chồm gập-ghềnh... lên đèo xuống gò, thật là khó nhọc. Có khi có từng rậm - rịt che lấp đường đi, Đa-Vân lại giơ giao ra phát để dọn lấy một con đường quang quẻ.

Rồi cứ bước... bước hoài cùng nhau yên lặng mặc cho linh - hồn cảm thông với sự vật. Rồi...

Trời tối.

Mà hang « Mộng-Thảo » còn xa, Tchi-Lan lại mỏi mệt lắm rồi...

— Ông Đa-Vân ơi! Trông này này, chân tôi đã sưng lên thế này...

Đa-Vân quay lại bồng sừng sột :

— Chết chưa, sao chân cô

lại sưng to thê, thấm thương quá...

Tchi-Lan không nói năng gì, chỉ yên lặng xoa chườm mím cười..

Đa-Vân ái ngại nói :

— Thôi hai ta hãy ngồi nghỉ ở trên nệm có hoa này vậy.

Đoạn Đa-Vân Tchi-Lan uể oải ngồi nhìn nhau, buồn rầu...

Rồi giữa rừng đêm trắng khúc-nhạc thiên nhiên như đêm trước, bi ai rên rỉ, não nuột lạnh lùng như khúc than cái thời tàn qua..qua mãi, chìm đắm vào nơi quá vắng hư vô...

Quảng rừng bao la thăm thẳm như hăm lầy hai chiếc bóng cô đơn, lầy cả cái tâm trào bông hột đau đớn vì thất vọng vì rồi buồn bực, lo âu...

Đa-Vân vừa lắc đầu vừa nói :

— Chân của cô đau quá đi sao được, công cuộc nhỡ nhàng hết.

Thực ra Tchi-Lan đau đớn như sứt thịt song vẫn tươi cười nói ;

— Tôi tuy vậy cũng không lay gì lắm đâu cho lắm, cũng còn có thể đi được nữa. Nói

đoạn xé tung vạt áo buộc chỗ đau. Rồi vui vẻ cùng Đa-Vân lại rảo bước đi...

Bỗng Tchi-Lan reo cười giơ tay chỉ về phía trước nói

— Kia ! ông trông ! um tùm cành lá thướt tha kia, đó là cây xối ! giáp cây xối là hang «Mộng-Thảo»

.. Di tới nơi, Đa-Vân đưa mắt nhìn cửa hang rộng toang hoặc hệt miệng con kỳ - vật há mồm định đón lấy mối, Trên miệng hang, hoa tiê điê, họa lộc vừng, đỏ chói, cùng với đàn cây sâm nam rừng, uồn mình óo lá cong cong phỏ hoa trắng trắng nhỏ bé xinh-xinh...

Ngay lúc bây giờ, giữa vùng Xiêng-Lao, trong một căn nhà đẹp dễ xinh xinh Voong-Pao ngồi uống rượu và lắng tai nghe Lan-Hoa đánh đàn...

Mây ngón tay ngà ngọc của Lan-Hoa uyển chuyển uồn nần nhẩy nhót trên mây đường tơ nhỏ siu thốt lên những tiếng du-duơng. Rồi mơ màng..., nàng cất tiếng thanh tao nào nuột theo với tiếng đàn chuyển rung :

Mây Vu-giáp

Mộng Tương-Vương

Nguyệt-lão gây chi cuộc đoàn-
trường.

Cạnh tàn gió cuốn

Một bóng sầu vương

Thuyền tình bao chìm nổi ?

Bé - ái mây tang - thương ?

Ngին thu bạch-nguyệt

Nửa giấc hoàng lương

Soi gương thêm thẹn lời non
nước...

Gương sáng sao mờ nét phân-
hương...

Rời đây nàng bầm cung đàn
bất sang điệu Mộc-Lan-Hoa...

Uyên xa vườn Thủy

Kẻ tận phương trời người góc
bè.

Hạc-nội mây ngàn

Duyên-nợ thêm buồn nỗi hợp
tân.

Lạnh-lùng sương tuyết

Một mảnh tơ - vương sầu bất
tuyệt.

Phảng phất hồn mai

Bâng-khuâng theo mộng với
Dương-Đài.

Thần thờ nàng vẫn buông
tiếng hát...cung đàn véo von

chuyên rung nghe rêu rắt như
ai gọi hồn phiêu-linh...mà tiếng
hát của nàng thể thắm đậm say
lạ, đèn nổi nều mà tạo-hóa
nghe tiếng hát của nàng hẳn
cũng trả lại cho cảnh-khô lá héo
vẻ tươi hoa đẹp, hương thơm..
Ánh trăng lướt qua khung cửa
chiều vào mặt nàng đầy vẻ mơ
màng lãng bao vẻ lộng lẫy
nguy nga đáng đắm đuối, mê say,

Voong Pao nghe tiếng hát
cung đàn âm-du tuyệt -
diệu mà mê - hồn và lại
rượu đã túy lúy, ngọn -
cuồng dục đã bốc lên
ngàn ngút, cất tiếng ghê sợ.

Hay ! hay ! chớ là hay...

Rời Voong-Pao đứng phất
giấy, nét mặt hung dữ tiến
bước lao vào ôm lấy Lan-
Hoa.

Lan-Hoa sợ hãi kêu rú lên,
lùi bước, Khi lùi bước tới
cửa sổ thì Voong Pao vừa sắp
ôm lấy mình nàng.

Con voi Lô Lô nghe tiếng
chủ kêu liền chạy lại thờ vờ
quặp ngay lấy cổ Voong Pao
làm cho Voong-Pao không kêu
được một tiếng. Con voi buông
vờ ra thì Voong-Pao bất tỉnh

vật mình quay lơ xuông đất.

Lan-Hoa liền chèo lên mình con voi Lô-Lô đoạn con voi chạy miết. Lúc ấy, con mi-linh Sao-Sao đứng trên nhánh cây thấy vậy cũng đu mình xuống mình voi bám ngay lấy Lan - Hoa tỏ vẻ vui mừng lắm.

Bọn mán Man - ngao cung thủ của Voong - Pao lúc bấy giờ, đã ngủ say nên không biết một tý gì về việc vừa xảy ra...

Khi con voi Lô-Lô đã dẫn Lan-Hoa đến hang Mộng-Thảo, Đa-Vân và Tchi-Lan đều cùng nhau đón mừng vui vẻ, nói chuyện tỏ vẻ vui sướng vô ngần.

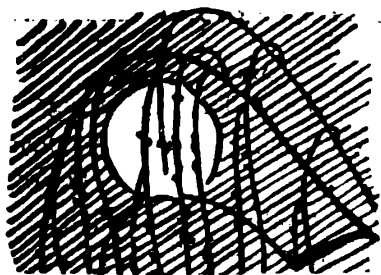
Voong-Pao đã hồi tỉnh kêu la rĩ, bọn cung thủ chạy tới...

— Kíp! mau mau! ... Chả tức là tức chúng bay phải đuổi bắt cho được Lan-Hoa., mau lên! Lan-Hoa đã chôn rồi!

Bọn cung-thủ tất tả chạy tìm Lan-Hoa nhưng rừng núi chập chùng, có cây man-mác, đào phạm như một hạt bụi rơi vào cái bể rác mênh-mang còn biết Lan-Hoa ở đâu mà tìm, truy-tầm cho ra được, nên bọn cung-thủ lại lục - tục trở về, thất vọng...

...

III

THAM - KỊCH

Rừng khuya... đêm trắng...

Trong hang « Mộng - Thảo » Tchi-Lan vì đã cùng Đa-Vân gắng sức đi nhiều quán nên bị cảm hàn, nằm bất tỉnh...

Rối đêm khuya, Lan-Hoa đặt mình nằm cạnh Tchi-Lan. Đa-Vân nằm riêng phía bên kia cửa hang.

Lúc ấy, trong căn nhà lấm tối đen, Voong-Pao dùng phép mẫn nhiệm hú hồn Lan-Hoa Bồng ở mười đầu ngón tay Voong-pao rào rào tuôn ra thành hình một quả bóng hào quang bay lên từng cây xanh rồi sa nhập vào mặt Lan-Hoa đoạn tan đi như mây khói.

Lan Hoa như bị sức mãnh liệt kiềm áp, sức tinh rút giao đăm Tchi Lan, Tchi Lan bị thương kêu lên, quần quai kêu la thảm thương, Đăm chúng Tchi Lan xong, Lan Hoa hăm hở chạy lại chỗ Đa Vân giờ giao đăm... (còn nữa)